

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง การแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงและเพิกถอนคำสั่งลงโทษ
ไล่ออกจากราชการ (กรณีนายประพันธ์ ไพรอังกูร)

กรมพลศึกษาได้มีหนังสือ ที่ กก ๐๓๐๑/๑๖๖๓ ลงวันที่ ๓ มิถุนายน ๒๕๕๙ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า อ.ก.พ. กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ได้มีมติในการประชุม ครั้งที่ ๔ - ๓/๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ ให้ลงโทษไล่อายประพันธ์ ไพรอังกูร ออกจากราชการ ตามผลการชี้มูลความผิดของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการประชุม ครั้งที่ ๗๕/๒๕๕๐ เมื่อวันที่ ๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ โดยเห็นว่า นายประพันธ์ฯ ซึ่งทำหน้าที่กรรมการตรวจการจ้างงานก่อสร้างและปรับปรุงสนามกีฬาเฉลิมพระเกียรติฯ (คลองหก) ได้พิจารณาและลดค่าปรับให้กับผู้รับจ้างโดยไม่ชอบ เป็นการกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามมาตรา ๘๒ วรรคสาม มาตรา ๘๕ วรรคสอง และมาตรา ๙๘ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ ดังนั้น กรมพลศึกษา (สำนักงานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการในขณะนั้น) จึงได้มีคำสั่งที่ ๗๐๙/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ ลงโทษไล่อายประพันธ์ฯ ออกจากราชการ

คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ส่งเรื่องไปยังสำนักงานอัยการสูงสุดเพื่อดำเนินการฟ้องคดีอาญากับนายประพันธ์ฯ ต่อมาศาลอาญาได้มีคำพิพากษายกฟ้องและศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าการปฏิบัติหน้าที่ของนายประพันธ์ฯ เป็นการปฏิบัติหน้าที่ตามอำนาจหน้าที่โดยสุจริต ไม่มีความผิดตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติแต่อย่างใด เมื่อทราบผลคำพิพากษาของศาลอาญามาถึงที่สุดแล้ว นายประพันธ์ฯ ได้มีหนังสือถึงอธิบดีกรมพลศึกษาในเดือนธันวาคม ๒๕๕๗ ร้องขอความเป็นธรรมเพื่อให้ยกเลิกคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการตามคำสั่งดังกล่าวข้างต้น อ.ก.พ. กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬาได้มีมติในการประชุม ครั้งที่ ๒ - ๑/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๕๘ ว่า นายประพันธ์ฯ ไม่ได้ยื่นฟ้องต่อศาลปกครองซึ่งกฎหมายบัญญัติให้ผู้ร้องที่ถูกลงโทษสามารถใช้สิทธิอุทธรณ์ดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชาได้ โดยการใช้สิทธิอุทธรณ์จะต้องดำเนินการภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนมีคำสั่งลงโทษ ซึ่งข้อเท็จจริงปรากฏว่าผู้ร้องมิได้ใช้สิทธิอุทธรณ์คำสั่งลงโทษไปยัง ก.พ. ภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ทราบคำสั่งลงโทษตามมาตรา ๑๒๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ และไม่ได้นำคดีขึ้นสู่การพิจารณาของศาลปกครองตามมาตรา ๘๒ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ฉะนั้น กระบวนการลงโทษทางวินัยจึงได้เสร็จสิ้นแล้ว การที่นายประพันธ์ฯ ขอให้พิจารณายกเลิกคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการโดยอ้างคำพิพากษาคดีอาญาที่ได้พิพากษายกฟ้องในความผิดฐานเดียวกันกับที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติลงโทษทางวินัย เห็นว่า การดำเนินการ

ทางอาญากับการสอบสวนทางวินัยมีวัตถุประสงค์ในการบังคับใช้แตกต่างกัน โดยการดำเนินการทางวินัยไม่จำเป็นต้องถือตามผลของคดีอาญาเสมอไป จึงมีมติไม่รับคำร้องของผู้ร้องไว้พิจารณา ต่อมาเมื่อวันที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๕๙ นายประพันธ์ ได้มีหนังสือถึงอธิบดีกรมพลศึกษาร้องขอความเป็นธรรมโดยขอให้ตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงและเพิกถอนคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ที่ ๗๐๙/๒๕๕๐ ลงวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ รวมทั้งเรียกร้องสิทธิทุกอย่างคืนตามกฎหมาย

กรมพลศึกษาจึงขอหารือว่า กรมพลศึกษาจะแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงและเพิกถอนคำสั่งไล่ออกจากราชการตามที่นายประพันธ์ ร้องขอได้หรือไม่ เพียงใด หรือมีแนวทางอื่นใดที่สามารถแก้ไขปัญหามาให้ความเป็นธรรมแก่นายประพันธ์ ในกรณีดังกล่าวได้ เพราะเหตุที่นำไปสู่การลงโทษไล่ออกจากราชการและศาลอาญามีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้วว่าไม่ผิด ซึ่งเป็นการกระทำจากมูลเหตุเดียวกันกับมติคณะกรรมการ ป.ป.ช.

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๓) ได้พิจารณาข้อหารือของกรมพลศึกษา โดยมีผู้แทนสำนักนายกรัฐมนตรี (สำนักงาน ก.พ.) และผู้แทนกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา (สำนักงานปลัดกระทรวงและกรมพลศึกษา) เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า นายประพันธ์ ไพรอังกูร ได้รับการล้างมลทินตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ และได้รับการบรรจุกลับเข้ารับราชการในกรมพลศึกษา ตามคำสั่งสำนักงานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ ที่ ๔๒๒/๒๕๕๑ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๑ ในตำแหน่งนักพัฒนาการกีฬา ๗ กลุ่มพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน สำนักพัฒนาการกีฬา อัตราเงินเดือน ๒๓,๓๒๐ บาท ปัจจุบันดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการกองกลาง กรมพลศึกษา

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๑๓) ได้พิจารณาข้อหารือประกอบข้อเท็จจริงเพิ่มเติมดังกล่าวแล้ว มีความเห็นว่า การที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติชี้มูลความผิดทางวินัยกรณีนายประพันธ์ ได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายอันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ กรณีจึงต้องถือว่าการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นที่ยุติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก และให้ถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหาแล้ว ตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง^๑ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ เมื่อผู้บังคับบัญชาพิจารณาโทษทางวินัยตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. โดยกรมพลศึกษา (สำนักงานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการในขณะนั้น) ได้มีคำสั่ง ที่ ๗๐๙/๒๕๕๐

^๑ มาตรา ๙๒ ในกรณีมีมูลความผิดทางวินัย เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้พิจารณาพฤติการณ์แห่งการกระทำความผิดแล้วมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาผู้ใดได้กระทำความผิดวินัย ให้ประธานกรรมการส่งรายงานและเอกสารที่มีอยู่ พร้อมทั้งความเห็นไปยังผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหาผู้นั้น เพื่อพิจารณาโทษทางวินัยตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ในการพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหา ให้ถือว่ารายงานเอกสารและความเห็นของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา นั้น ๆ แล้วแต่กรณี

ลงวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ ลงโทษไล่นายประพันธ์ ออกจากราชการ และนายประพันธ์ มิได้อุทธรณ์ คำสั่งลงโทษไล่ออกต่อ ก.พ. ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่งตามมาตรา ๙๖^๒ แห่งพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ และมาตรา ๑๒๖ วรรคหนึ่ง^๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ แต่อย่างไรก็ดี กรณีจึงเป็นเหตุให้นายประพันธ์ เสียสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาอุทธรณ์เนื่องจากมิได้ยื่นอุทธรณ์ภายในกำหนดระยะเวลา ขณะเดียวกันเจ้าหน้าที่ย่อมไม่มีอำนาจที่จะรับคำอุทธรณ์ที่ยื่นเกินกำหนดระยะเวลาที่กำหนดไว้ เพื่อวินิจฉัยอุทธรณ์ได้ ซึ่งกรณีดังกล่าวคณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองได้เคยให้ความเห็นไว้ ในทำนองเดียวกันในเรื่องเสร็จที่ ๒๑๓/๒๕๕๐^๔

สำหรับกรณีที่นายประพันธ์ ได้มีหนังสือร้องขอความเป็นธรรมต่ออธิบดีกรมพลศึกษานั้น แม้เจ้าหน้าที่จะไม่มีอำนาจรับคำอุทธรณ์ไว้พิจารณาเพื่อวินิจฉัยอุทธรณ์ แต่โดยที่มาตรา ๔๙ วรรคหนึ่ง^๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ กำหนดให้เจ้าหน้าที่หรือผู้บังคับบัญชา ของเจ้าหน้าที่มีอำนาจเพิกถอนคำสั่งทางปกครองได้ ไม่ว่าจะพ้นขั้นตอนการกำหนดให้อุทธรณ์ หรือให้ได้แย้งตามกฎหมายนี้หรือกฎหมายอื่นมาแล้วหรือไม่ ซึ่งเป็นอำนาจทั่วไปในการตรวจสอบ ควบคุมภายในฝ่ายปกครอง อย่างไรก็ตามในการพิจารณาเรื่องที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ไต่สวน และวินิจฉัยเป็นที่ยุติแล้ว ศาลรัฐธรรมนูญได้วางแนวทางไว้ในคำวินิจฉัย ที่ ๒/๒๕๔๖ สรุปความได้ว่า พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ เป็นกฎหมายเฉพาะที่กำหนดให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นกลไกการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐ ป้องกันและปราบปรามการทุจริตซึ่งมีลักษณะพิเศษต่างจากพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ ที่เป็นกฎหมายทั่วไป การที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ที่บัญญัติ ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ โดยการไต่สวนและวินิจฉัยว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐผู้ใดทุจริตต่อหน้าที่ซึ่งเป็นความผิดวินัย อย่างร้ายแรง ถือได้ว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ดำเนินการตามที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตฯ บัญญัติไว้ครบถ้วนแล้ว การวินิจฉัยข้อเท็จจริง และการมีมติของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ว่า ผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริต

^๒มาตรา ๙๖ ผู้ถูกกล่าวหาที่ถูกลงโทษตามมาตรา ๘๔/๔ หรือมาตรา ๘๓ จะใช้สิทธิอุทธรณ์ คุณสมบัติในการกำหนดโทษของผู้บังคับบัญชาตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคล สำหรับผู้ถูกกล่าวหา นั้น ๆ ก็ได้ ทั้งนี้ ต้องใช้สิทธิดังกล่าวภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับทราบคำสั่งดังกล่าว

^๓มาตรา ๑๒๖ การอุทธรณ์คำสั่งลงโทษปลดออก หรือไล่ออก ให้อุทธรณ์ต่อ ก.พ. ภายในสามสิบวัน นับแต่วันทราบคำสั่ง เมื่อ ก.พ. ได้พิจารณาวินิจฉัยแล้ว ให้รายงานนายกรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาสั่งการต่อไป ในกรณีที่นายกรัฐมนตรีไม่เห็นด้วยกับมติของ ก.พ. และ ก.พ. พิจารณาความเห็นของนายกรัฐมนตรีแล้วยืนยัน ตามมติเดิม ให้ ก.พ. รายงานต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาวินิจฉัย

ฯลฯ

ฯลฯ

^๔บันทึกคณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง เรื่อง การขยายระยะเวลาอุทธรณ์ และการรับอุทธรณ์ที่ยื่นเกินระยะเวลาไว้พิจารณา : กรณีการอุทธรณ์คำสั่งให้خذใช้คำสั่งใหม่ทดแทน ของกองทัพอากาศ

^๕มาตรา ๔๙ เจ้าหน้าที่หรือผู้บังคับบัญชาของเจ้าหน้าที่อาจเพิกถอนคำสั่งทางปกครองได้ ตามหลักเกณฑ์ในมาตรา ๕๑ มาตรา ๕๒ และมาตรา ๕๓ ไม่ว่าจะพ้นขั้นตอนการกำหนดให้อุทธรณ์หรือให้ได้แย้ง ตามกฎหมายนี้หรือกฎหมายอื่นมาแล้วหรือไม่

ฯลฯ

ฯลฯ

ในประเด็นที่ว่า ศาลอุทธรณ์พิพากษายืนตามศาลอาญาว่า นายประพันธ์ฯ ไม่มีความผิด และพิพากษายกฟ้องในฐานความผิดเดียวกันกับที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ชี้มูลความผิดนั้น เห็นว่า เนื่องจากการดำเนินการทางวินัยของราชการเป็นมาตรการทางปกครองเพื่อควบคุมความประพฤติของข้าราชการให้อยู่ในกรอบระเบียบ ซึ่งต่างจากการดำเนินคดีอาญาที่เป็นการดำเนินการเพื่อนำตัวผู้กระทำความผิดอาญามาลงโทษตามกฎหมาย โดยหลักการพิจารณาคดีอาญานั้น โจทก์จะต้องอ้างพยานหลักฐานและนำสืบพิสูจน์ความผิดของจำเลยต่อศาลให้ปรากฏอย่างชัดแจ้งจนปราศจากข้อสงสัย ศาลจึงจะพิพากษาลงโทษจำเลยได้ ซึ่งจะเห็นได้ว่า การดำเนินการทางวินัยและการดำเนินคดีอาญามีความมุ่งหมายและวิธีพิจารณาที่แตกต่างกัน การดำเนินการทางวินัยจึงไม่จำเป็นต้องสอดคล้องหรือถือตามผลการดำเนินคดีอาญาแต่อย่างใด แม้ศาลอุทธรณ์จะมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ยกฟ้องก็ตาม”

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การปฏิบัติตามแนวทางคำวินิจฉัย
ของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๒/๒๕๔๖ ส่งพร้อมหนังสือ ลับ ที่ นร ๐๙๐๑/๑๑๗๙ ลงวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๓
ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีถึงนายกรัฐมนตรี

“มาตรา ๕ ให้ล้างมลทินให้แก่บรรดาผู้ถูกลงโทษทางวินัยในกรณีซึ่งได้กระทำก่อนหรือในวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๙๐ และได้รับโทษหรือรับทัณฑ์ทั้งหมดหรือบางส่วนไปก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ โดยให้ถือว่าผู้นั้นมิได้เคยถูกลงโทษหรือลงทัณฑ์ทางวินัยในกรณีนั้น ๆ

คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๘๔๘/๒๕๕๕ สรุปได้ว่า การดำเนินคดีอาญาเป็นการดำเนินการเพื่อนำตัวผู้กระทำความผิดอาญาตามประมวลกฎหมายอาญามาลงโทษตามกฎหมายโดยมีความมุ่งหมายสำคัญเพื่อรักษาความมั่นคงของประเทศ ความสงบเรียบร้อยของสังคม ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน ดังนั้น โดยหลักการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และการพิจารณาคดีอาญาของศาลยุติธรรมจึงต้องเข้มงวดในการพิสูจน์ความผิดของจำเลย โจทก์จะต้องอ้างพยานหลักฐานและนำสืบพิสูจน์ความผิดของจำเลยต่อศาลให้ปรากฏอย่างชัดแจ้งจนปราศจากข้อสงสัย ศาลจึงจะพิพากษาลงโทษจำเลยได้ หากปรากฏข้อสงสัยว่าจำเลยได้กระทำความผิดอาญาจริงหรือไม่ แม้เพียงเล็กน้อย ศาลก็จะยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่จำเลยตามนัยมาตรา ๒๒๗ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

(มีต่อหน้าถัดไป)

อนึ่ง สำหรับประเด็นข้อหาหรือที่ว่า มีแนวทางอื่นใดที่สามารถแก้ไขปัญหาความเป็นธรรมให้แก่ฝ่ายประชาชน ได้หรือไม่ เห็นว่า เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม หน่วยงานทางปกครองย่อมมีอำนาจพิจารณาใช้ดุลพินิจเท่าที่ไม่ขัดต่อกฎหมาย เพื่อเยียวยาให้ได้รับความเป็นธรรมตามข้อเท็จจริงแต่ละกรณีได้ตามที่เห็นสมควรแต่ต้องไม่ขัดกับมาตรา ๗^๕ แห่งพระราชบัญญัติล้างมลทินฯ ที่กำหนดให้การล้างมลทินตามมาตรา ๔ และมาตรา ๕ ไม่ก่อให้เกิดสิทธิแก่ผู้ได้รับการล้างมลทินในอันที่จะเรียกร้องสิทธิหรือประโยชน์ใด ๆ ทั้งสิ้น

(นายดิศทัต โหตระกิตย์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ตุลาคม ๒๕๕๙

(ต่อจากเชิงอรรถที่ ๘)

ส่วนการดำเนินการทางวินัยของข้าราชการเป็นมาตรการทางการปกครองและการบังคับบัญชาที่มีความมุ่งหมายสำคัญเพื่อควบคุมความประพฤติของข้าราชการให้อยู่ในกรอบระเบียบวินัยของทางราชการเพื่อให้ข้าราชการปฏิบัติราชการอย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิผล บรรลุเป้าหมายและภารกิจขององค์กร โทษทางวินัยเป็นเพียงมาตรการทางการปกครองซึ่งมีความรุนแรงน้อยกว่าโทษทางอาญา กระบวนการดำเนินการทางวินัยของข้าราชการจึงมีความเข้มงวดน้อยกว่าการดำเนินคดีอาญา โดยกฎหมายกำหนดให้เป็นดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาที่จะพิจารณาดำเนินการตามความเหมาะสม ตามกฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้อง การดำเนินการทางวินัยและการดำเนินคดีอาญาจึงมีความมุ่งหมายและกระบวนการพิจารณาที่แตกต่างกัน การดำเนินการทางวินัยจึงไม่จำต้องสอดคล้องหรือถือตามผลการดำเนินคดีอาญาแต่อย่างใด แม้ศาลจะมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ยกฟ้องผู้ฟ้องคดีก็ตาม

^๕มาตรา ๗ การล้างมลทินตามมาตรา ๔ และมาตรา ๕ ไม่ก่อให้เกิดสิทธิแก่ผู้ได้รับการล้างมลทินในอันที่จะเรียกร้องสิทธิหรือประโยชน์ใด ๆ ทั้งสิ้น